

Războiul inexorabil dintre evreul parazit și victimele lui nefericite

Versiune pentru printat

Cuprins

RĂZBOIUL INEXORABIL DINTRE EVREUL PARAZIT ȘI VICTIMELE LUI NEFERICITE	7
O luptă perpetuă.....	11
TIMPURILE ANTICE	11
Egipt	11
Asia.....	11
Imperiul Bizantin	11
Roma:	11
EUROPA MEDIEVALĂ.....	12
Dispersați din Roma.....	12
AUSTRIA	12
ANGLIA	12
FRANȚA	13
GERMANIA	14
POLONIA.....	16
ROMÂNIA	17
SPANIA	20

Evreii au înaintat și preluat controlul deoarece sunt maștrii ai minciunii și înșelăciunii. Mulți oameni nu pot sau le e greu să vadă și să creadă acest lucru. Tactica evreilor e de a prelua controlul ambelor tabere aflate în opoziție – atât partea pro cât și cea contra. Mulți dintre evreii ortodocși merg la ceea ce se cheamă *“Shiva”* (acest nume a fost furat de la Gentili, evident, la fel ca orice altceva) și care este o școală rabinică în care aceștia învață cum să argumenteze. Mulți evrei, în special cei ortodocși, sunt învățați arta argumentării încă de la o vârstă fragedă.

Jucând de ambele părți – cum e cazul creștinismului (cea mai puternică unealtă evreiască) – îi amăgesc pe mulți. Multe scrieri xine încearcă să-i convingă pe cititori că prin *“crimele ritualice evreiești”*, aceștia îl batjocoresc pe nazarinean. Nu este adevărat. În primul rând, evreii ȘTIU că nazarineanul este fictiv și că El l-au inventat pentru Gentil pentru a-i slăbi, înrobi și distruge. Crimele ritualice evreiești sunt niște sacrificii umane parazite, în care se folosesc cele patru direcții. Deoarece sângele conține forța vitală, asemenea atleților care folosesc steroizi, aceștia experimentează o catapultare uriașă dar temporară în magia lor parazită. Sunt nevoiți să facă acest lucru din nou și din nou, în anumite perioade din timpul anului (cum e paștele evreiesc). Implicațiile acestor practici – la fel ca a steroizilor – sunt evidente în acești oameni. Numai bolile rare și hidoase care sunt prezente exclusiv în rasa evreiască, vorbesc de la sine, cu toate că acesta este numai unul dintre nenumăratele exemple pe care le-am putea da. Creștinii care sunt ignoranți cu privire la ocult și de asemenea posedă o inteligență inferioară, cred că evreii sunt împotriva creștinismului; cu toate acestea, necunoscut majorității Gentililor, evreii sunt aceia care PROMOVEAZĂ creștinismul. De ce-ar face asta? Întreaga biblie iudeo-creștină este evreiască din scoarță-n scoarță.

Citat din *“The White Man’s Bible”*

“Biblia iudeo-creștină este un morman de contraziceri, care are de spus atât ceva pozitiv cât și ceva negativ cu privire la fiecare problemă dată. Este ca un instrument muzical: o poți cânta pe ce gamă vrei. Alegând acele versete particulare care se potrivesc argumentului tău și ignorându-le pe cele care intră în contradicție cu el, îl poți avea pe Dumnezeu și biblia de partea ta susținându-ți argumentul, oricare ar fi acesta.”

“Evreii au adoptat lozinci ca “Libertate, Egalitate, Fraternitate”. După cum ei înșiși menționează în Protocoalele Înțelepților Sionului, aceste cuvinte sunt contradictorii în ele însele, iar ideea este imposibil de a fi realizată. După cum tot ei menționează, oamenii sunt prea proști pentru a realiza această contradicție și adesea mușcă momeala. Curând după aceea evreii au momit pastorii creștini în a le împrăști ideea. Pasajele pe care mai nou se pune emfază sunt acelea care spun că “noi toți suntem copiii Domnului”, că “toți suntem egali în ochii Domnului”, că Iisus a venit pentru “a-i salva pe toți păcătoșii” și multe alte prostii similare.”

Articolul care urmează este un pasaj din *“The White Man’s Bible”* de Ben Klassen:

RĂZBOIUL INEXORABIL DINTRE EVREUL PARAZIT ȘI VICTIMELE LUI NEFERICITE

Antagonismul datează de acum 5,000 de ani. Luând aminte la știrile manipulate de evrei din zilele noastre și la propaganda contemporană, publicul are impresia că ostilitatea față de evrei este mai degrabă un fenomen recent și izolat, inventat de Adolf Hitler. Publicului i-a mai fost spus din nou și din nou că evreii sunt drăguți, că sunt oameni de treabă ca oricare dintre noi (și încă chiar mai buni decât noi toți), și că ei au fost pe nedrept aleși, datorită prejudiciilor demente și paranoice a acelui om sălbatec Adolf Hitler, fără ca ei să fi greșit cu ceva. Populația este făcută să creadă că înainte ca Adolf Hitler să ajungă la putere, nu a existat nici un conflict între evrei și restul lumii. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Conflictul dintre evreul parazit și mult-suferindele lui gazde, de-a lung și de-a latul lumii civilizate, este pe atât de veche precum însăși istoria evreilor. E un conflict ireconciliabil, pe viață și pe moarte, care va continua până când fie evreul este exterminat ori Rasa Albă distrusă.

Motivul pentru toate acestea este inerent în religia talmudică a evreilor, în care toți Gentilii sunt priviți ca inamici eterni pe care evreii trebuie să-i exploateze, jefuiască, escrocheze și manipuleze, spre beneficiul evreului. Cum anume fac ei acest lucru, este subiectul a câtorva capitole în această carte.

Paraziții civilizației.

În acest capitol vrem să arătăm că evreii au fost motiv de scârbă și detestare, în cărucă națiunilor civilizate încă din timpuri imemorabile; aceștia au fost aruncați afară din mai toate națiunile civilizate de pe fața pământului, nu numai odată ci în mod repetat din aceiași țară, regiune sau oraș.

Din gura evreilor.

Dovada pe care o reproducem aici nu e din surse Gentile "*părtinitoare*", ci, din contră, este luată direct din înregistrările evreilor. O mare parte din informația de aici este luată în principal din enciclopediile evreiești, care au fost scrise de evrei, despre evrei și pentru evrei. În acestea găsim că evreii au fost expulzați, masacrați, izgoniți, urâți și detestați de mai toate țările și orașele pe care aceștia le-au infestat. Acest lucru nu s-a întâmplat numai odată ci în mod repetat, datând încă din cel de-al doilea mileniu î.e.n., când au fost dați afară din Egipt (acum aproximativ 3.500 de ani). Cu toate că această expulzare nu a fost neapărat prima, ea este prima expulzare **majoră** a evreilor pe care a înregistrat-o istoria.

Reacții negative în lanț.

Orișicum, în această analiză suntem în principal preocupați de conflictul dintre evrei și Gentilii din Europa. Atacurile au fost spontane și pot fi numărate în miile de sate, orașe și țări. Găsim că în anumite perioade, atacurile împotriva evreilor s-au transformat în adevărate campanii sau serii, cărora le-a fost date diferite nume.

Seria Armleder:

Nume dat liderilor atacurilor împotriva evreilor germani între anii 1336-1339, care au fost responsabili de masacrarea a peste 100 de locuri în Alsace, Swabia și Franconia.

Masacrele Moartea Neagră:

Acestea au avut loc mai mult sau mai puțin în același perioadă, însă pe o suprafață mai largă din Europa și pentru mai mult timp. Evreii au fost acuzați (pe bună dreptate) de otrăvirea puțurilor din timpul Cimei Negre, prin aruncarea cadavrelor infectate în apa de băut și prin asta împrăștiind și agravând ciuma. Atacurile au avut loc în Polonia, Spania, Franța, Catalonia și Italia de Nord, etc. Numai în Germania, atacurile au avut loc în 350 de locuri, în timpul cărora au fost exterminate 60 de comunități mari și 150 de comunități mici de evrei.

Bogdan Chmielnicki a fost un lider cazac (1593-1657). În 1648 acesta se afla în fruntea unei revolte de represalii în Ucraina. Acest lucru a rezultat în anihilarea a sute de comunități evreiești și uciderea a mii de evrei; o sursă contemporană confirmă faptul că 743 de comunități evreiești au fost eradicate. Evreii numesc acest incident "*masacrele Chmielnicki*"

Masacrele Rindfleish:

Atacuri exterminatorii în lanț împotriva evreilor din Franconia și regiunile din jur, în 1298, după ce evreii au fost găsiți vinovați de crime ritualice. Aceste atacuri au fost conduse de un nobil din Bavaria pe nume Rindfleish și au anihilat 146 de comunități evreiești.

Simon Petrula (1880-1926):

Lider ucrainian care, cu forțe arate sub comanda sa (1918-1920), a întreținut 493 de pogromuri în care au fost omorâți 16.706 evrei.

Pe lângă aceste reacții în lanț, mai există anumiți termeni pe care evreii îi folosesc din nou și din nou când se referă la atacurile împotriva lor, termeni pe care Gentilul de rând nu îi înțelege.

Pogrom:

Un masacu organizat care are ca scop anihilarea unei comunități sau grup de evrei.

Crimă Ritualică:

Una dintre cele mai îngrozitoare, scârboase și depravate ritualuri religioase pe care evreii le practică timp de secole. Procedura presupune răpirea de copii Gentili, de obicei un băiat între 6 și 8 ani (sau uneori fete), pe care îl duce în una dintre camerele secrete ale sinagogii. Victima este imobilizată pe o masă, dezbrăcată, și străpunsă cu cuțite ritualice în aceleași locuri în care cică nazarineanul ar fi fost străpuns când era pe cruce. Sângele este colectat în pahare și mai apoi băut de evrei în cadrul ritualului paștelui evreiesc.

Evreii neagă aceste practici bestiale și spun că sunt doar acuzații. Adevărul e că aceștia nu numai că au fost acuzați de exact aceeași bestialitate încă din timpurile romane, ci au fost și condamnați de ea și spânzurați, decapitați și arși pe rug datorită acestei crime, în practic toate țările din Europa (după cum vom vedea în continuare) și chiar și în unele țări arabe. Se spune că copilul lui Charles Lindberg a fost o victimă a crimei ritualice evreiești din timpurile moderne. După ce am studiat cazul în mod personal, am ajuns să fiu convins că această acuzație este bine fondată și adevărată, deoarece se încadrează perfect în tiparul crimelor ritualice evreiești.

Evreii se reîntorc mereu, în mod tenace.

Vom nota faptul că în mai multe țări și orașe evreii au fost izgoniți, uneori de până la 6-7 ori.

Unii cititori care nu sunt familiarizați cu natura evreului, s-ar putea întreba *”cum este posibil ca evreii să fie expulzați dintr-un anumit oraș, după care să fie expulzați din nou, 20 de ani mai târziu?”*

Răspunsul este simplu: evreii sunt ca gândacii de bucătărie. Aceștia formează cea mai tenace rasă de pe fața pământului și se vor reîntoarce mereu și mereu, indiferent de cât de mulți dintre ai lor au fost omorâți, expulzați sau cât de mult au fost urâți și detestați de victimele lor gazdă. Aceștia se reîntorc mereu, atâta timp cât orașul este fertil pentru manipulările lor parazite.

Trebuie să ne reamintim că evreul e parazit, iar parazitul trăiește pe spinarea altora, într-un corp bogat în resurse. În cazul evreilor, cea mai potrivită victimă pentru ei este o comunitate prosperă a Albilor. Tot așa este și cu puricii care vor infesta un câine din nou și din nou și cu o casă care trebuie să fie dezinfectată din nou și din nou, pentru că altfel gândacii și moliile s-ar instala imediat; tot așa este și cu evreii. Întotdeauna aceștia se vor întoarce pentru a re-infesta o comunitate productivă și prosperă.

O luptă perpetuă.

Pentru a arăta cât de răspândită a fost infestarea evreiască de-a lungul anilor și cât de universală a fost ostilitatea împotriva lor, vom examina bătălia continuă dintre infestarea evreiască și încercarea Gentililor de a se curăța de acești paraziți. Informațiile prezentate aici sunt preluate din surse evreiești și datorită lipsei de spațiu, vom trece în revistă numai o parte minusculă din resursele disponibile.

TIMPURILE ANTICE

Egipt

Cu toate că conflictele dintre evrei și civilizațiile gazdă preced istoria scrisă, cea mai veche expulzare pe care istoria o notează, este aceea în care evreii au fost izgoniți din Egipt pentru că au devenit de nesuferit. Această expulzare datează din aproximativ jumătatea mileniului II î.e.n. Secole mai târziu, evreii s-au reîntors în mare număr, iar Alexandria a devenit un centru de mare infestare. În anul 38 e.n. și apoi în anul 66 e.n., au izbucnit revolte grave împotriva evreilor. Au mai existat și alte tulburări ale evreilor, dar care au fost suprimate cu o cruzime extremă. În anii 115-117, evreii din Alexandria au fost atacați puternic și marea lor sinagogă a fost arsă.

În 414 e.n. evreii au fost expulzați încă odată din acest oraș.

Asia

În Medina – un oraș din Arabia – Mohammed, care la început a fost prietenos cu evreii, în anul 622 e.n. fie i-a expulzat fie i-a masacrat pe toți și de atunci aceștia nu au mai fost permiși acolo.

Seleucia este un oraș antic de pe râul Tigru. Evreii s-au înghesuit în acest oraș după ce au distrus orașele Arulia și Asinia. Acest lucru a condus la masacrarea în masă a evreilor în 40 e.n., însă aceștia sau întors înapoi.

Imperiul Bizantin

Iustinian, imperator între anii 527-565, a adoptat o politică temeinică împotriva evreilor, restricționându-i de la serviciile civile, din pozițiile militare și din orice altă poziție influentă. Această politică a fost respectată și în secolele următoare și fără îndoială reprezintă unul dintre motivele majore pentru care Imperiul Roman (Bizantin) de Răsărit a supraviețuit încă o mie de ani după căderea Imperiului Roman de Apus.

Roma:

Cea mai veche comunitate evreiască continuă din Europa a fost întemeiată la Roma, cu înregistrări istorice datând din 139 î.e.n., însă fără îndoială aceștia au ajuns acolo cu mult înainte. Cicero, marele om de stat și învățat al vremii, a recunoscut în evrei un element ostil organizat încă din 50 î.e.n. și i-a atacat în mod frecvent în discursurile sale din senat. Imperatorul Tiberius i-a expulzat pe evrei din Roma în 19 e.n., însă aceștia s-au reîntors în scurt timp. Imperatorul Claudius a expulzat un număr de evrei din Roma între anii 49-50 e.n. În 116 e.n. imperatorul Traian a ordonat un masacru preventiv al evreilor în Mesopotamia, deoarece aceștia erau cauza unui tumult perpetuu și a unor răscoale în zonă.

În timp ce cuceririle romane s-au extins în Europa, Roma a fost centrul original din care cămătării evrei s-au răspândit spre nordul Italiei și mai apoi în restul Europei. În ciuda amenințărilor și a vicisitudinilor împotriva evreilor, papalitatea i-a protejat întotdeauna de populația furioasă.

EUROPA MEDIEVALĂ

Dispersați din Roma.

Împrăștiindu-se din Roma și urmând cuceritorii romani, evreii s-au răspândit prin Europa. După cum civilizația, industria și comerțul au progresat în zone și orașe individuale, evreul parazit hop și el, scufundându-și tentaculele hemesite în gazdele rămase buimac. O situație ca între câine și purice. Întrucât spațiul dedicat acestui capitol nu ne permite să intrăm în prea multe detalii, cele care urmează reprezintă doar cât negru sub unghie din istoria invaziilor evreilor și a reacțiilor gazdelor lor luate prin asalt, care niciodată n-au prea știut cum să trateze fenomenul evreiesc.

La fel ca în relația dintre câine și purice, câinele vrea să se descotorosească de purci însă niciodată nu învață cum să o facă în mod efectiv.

Război perpetuu.

Oricât de sumar ar fi, cele ce urmează conferă o imagine reprezentativă a bătăliei eterne dintre evreii sugători de sânge și încercările Gentililor Albi din Europa de a-i combate. Țările de mai jos sunt redată în ordine alfabetică.

AUSTRIA

Crime ritualice. Secolele XIII – XV au fost marcate de persecuții serioase. În 1420, după ce s-a dovedit că evreii austrieci au comis crime ritualice, aceștia au fost fie arși, expulzați sau botezați cu forța. Aceștia nu au dispărut, așadar, în anul 1670 Margaret Thereza a decretat o altă expulzare generală.

În Salzburg, comunitatea evreiască a fost masacrată în timpul erupției Ciumei Negre (1349) și din nou în 1404. Aceștia au mai fost odată alungați din Salzburg în anul 1498. În Provincia Tyrol evreii au fost acuzați de otrăvirea fântânilor. După ce au fost găsiți vinovați de alte crime ritualice, în 1475 comunitățile evreiești din Trent, Rinn și Lienz au fost distruse și, în cele din urmă, în 1520 toți evreii din Tyrol au fost expulzați.

Nicio stăvilire a afluxului.

A existat o reacție ostilă dar inefectivă atunci când evreul s-a reîntors. Karl Lueger (1844-1910) care a fost primarul Vienei în 1897, a respins oficialii evrei, a introdus segregarea în școli și a întreprins și alte măsuri antievreiești. În fine, acestea au avut un efect minuscul în încercarea de a stăvili afluxul de evrei, până când Hitler a încercat un Anschluss în 1938.

ANGLIA

Aceștia au intrat în Anglia odată cu cucerirea normandă. Evreii au roit în Anglia pentru prima oară odată cu cucerirea normandă din 1066. La scurt timp aceștia au devenit colectori de taxe opresivi pentru coroana Angliei și au monopolizat finanțele, schimburile și comerțul. În 1144, împotriva acestora au fost aduse primele acuzații de crime ritualice din Norwich și Chaucer. În timpul celei de-a Treia Cruciade, 1189-1190, au avut loc răscoale serioase împotriva evreilor peste tot prin țară, acestea fiind

acompaniate de multă vărsare de sânge. Antagonismul a sporit și mai mult datorită manipulărilor financiare și a șicanei acestora; în cele din urmă evreii au fost expulzați din întreaga țară în 1290 de Regele Edward I.

În Londra – centrul principal al evreilor din Anglia – aceștia au fost bine instalați încă dinainte de 1100. Au existat mai multe atacuri împotriva evreilor în perioada încoronării Regelui Richard I, în 1189, și alte câțva în timpul Războaielor Baronilor din 1264-1267. Evreii din Londra au fost acuzați de crime rituale în 1238, 1244 și 1276.

Ușile deschise de Oliver Cromwell.

Oliver Cromwell a fost marioneta-goy a evreilor care le-a deschis porțile în 1655, iar evreii au roit din nou în Anglia în masă. În 1696 evreii erau deja în controlul Băncii Engleze și au rămas în controlul industriei bancare, a finanțelor și a guvernului până în zilele noastre.

FRANȚA

Infestare timpurie. Infestarea evreiască în Franța a început comparativ devreme, precedând anul 70 e.n. și, în al IX-lea secol, Franța era deja centrul principal al activității comercianților evreiești internaționali, purtând numele de *radaniți*. Încă din secolele XI și XII, comunitățile evreiești din Franța au devenit cele mai dense din întreaga lume. Acest lucru a produs o reacție ostilă și datorită practicilor lor abjecte, aceștia au fost excluși din meșteșugărit și comerț. Mai apoi, evreii au monopolizat cămătăria și finanțele din ce în ce mai mult, strangulând întreg comerțul Gentililor din această țară.

Crime rituale.

Atacurile ucigașe împotriva evreilor au devenit obișnuite după Prima Cruciadă (1096). Precum în multe alte țări, când aceștia erau expulzați dintr-o regiune, se mutau în alta și la scurtă vreme se întorceau din nou în locul din care au fost izgoniți. În Blois, prima acuzare de crimă ritualică a fost în 1171, lucru care a rezultat în arderea pe rug a 31 de evrei. În timpul celei de-a Patra Cruciadă (1235-1236), un masacru al evreilor din Brittany a culminat în expulzarea acestora. În orașul Carcassone, evreii au fost expulzați temporal în 1235, din nou în 1306 și încă odată în 1394. După ce au fost găsiți vinovați de crime rituale în Provincia Dauphine, aceștia au fost expulzați în 1253, însă au revenit în 1289. După anul 1305, au fost date o serie de decrete de expulzare împotriva evreilor din Provincia Gascony, culminând într-o expulzare generală din 1394.

Evreii au aranjat Revoluția Franceză.

În restul Franței a fost decretată o expulzare generală în anul 1306. Pentru următoarele câteva secole, activitățile evreilor din Franța au fost estompate însă au reizbucnit în mod radical în decadele dinaintea Revoluției Franceze, pe care evreii au orchestrat-o. După executarea regelui și reginei în 1793 și cufundarea Europei într-un război fratricid de 20 de ani, evreul a fost din nou montat țepăn pe șaua lui de parazit.

În timpul Revoluției Franceze, aceștia au ghilotinat nobilimea și conducerea franceză în mod constant. Această exterminare împreună cu următorii 20 de ani de războaie napoleonene a eradicat complet aristocrația națiunii franceze. Franța nu s-a mai recuperat niciodată.

GERMANIA

Antipatie intensă.

În nicio altă țară lupta de-a lungul secolelor nu a fost pe atât de crâncenă și intensă precum a fost cea dintre evrei și poporul german. În vreme ce țări precum Anglia, Franța sau Spania au fost (mai mult sau mai puțin) unificate sub un singur domnitor în timpul Evului Mediu, domnitor capabil să îi expulzeze (mai mult sau mai puțin) pe evrei de pe teritoriul întregii țări în 1290, 1306 și respectiv în 1492, Germania, care era fragmentată, nu a avut niciodată această oportunitate până în anul 1871. Însă la acea dată a fost deja prea târziu, iar evreii prea puternici și prea bine înrădăcinați la nivel global. În timpurile medievale, când un ducat sau un principat german îi izgoneau, aceștia fugeau în teritoriul învecinat unde se înmulțeau ca purecii și la scurtă vreme se reîntorceau. Niciodată nu a fost posibilă o curățare temeinică a pământului german. Cu toate acestea, ura evreiască pentru germani și viceversa a fost una dintre cele mai virulente în statele germane și până în ziua de azi poporul german este ținta primară a genocidului pus la cale de rețeaua evreiască internațională.

Istoria războiului dintre evrei și germani este una foarte lungă; noi vom reda aici doar un foarte mic fragment din aceasta. Încă din 1090 evreii au devenit pe atât de insuportabili încât cruciații i-au ucis în Rhineland, zona cu cea mai densă așezare evreiască din Germania de la acea vreme.

Evreii au agravat epidemia.

În timpul Ciumei Negre (1348- 1349), evreii au fost condamnați pentru împrăștierea ciumei prin otrăvirea fântânilor și aruncarea cadavrelor infectate în acestea. Numai în Germania atacurile au avut loc în 350 de locuri, în timpul cărora au fost exterminate 60 de comunități mari și 150 de comunități mici de evrei. Ulterior, multe orașe au încercat să îi alunge pe evrei pentru totdeauna însă, după cum vom vedea, evreii s-au reîntors mereu.

Lupta continua din Evul Mediu.

Comunitatea evreiască din Breslau a fost eradicată în 1349. În Koblenz, evreii au suferit persecuții în 1265, 1281, 1284 și încă odată în cadrul atacurilor Armleder din 1337. Comunitatea evreiască a fost masacrată în timpul Masacrelor Moartea Neagră în 1349, dar aceștia au revenit în 1356 după care au fost alungați din nou din întreaga provincie Trier, în 1418. Activitatea evreiască din Dresden a fost însemnată pentru prima dată în anii 1375. În 1448 aceștia au ajuns deja să fie expulzați datorită activităților lor de falsificare a monezilor și complicitate cu husiții.

Evreul monopolizează finanțele.

Comunitatea evreiască a fost expulzată din Düsseldorf în 1438, dar a revenit târziu în secolul al XVI-lea. În ciuda răscoalelor antievreiești din Erfurt în 1221, comunitatea evreiască a continuat să se dezvolte până în timpul Masacrelor Moartea Neagră (1349), când supraviețuitorii au fost alungați. Aceștia s-au reîntors în 1357 și au fost expulzați din nou în 1458. Comunitatea evreiască din Frankfurt am Main a fost anihilată în 1241 și apoi încă odată de flagelați, în 1349. Evreii din Frankfurt au monopolizat cămătăria și finanțele încă din Evul Mediu și până în ziua de azi acest oraș este unul dintre cele mai importante centre financiare evreiești. Răscoalele Fettmilch din 1614 a condus la o expulzare temporară, iar războiul din 1769 a rezultat în distrugerea unei mari suprafețe din ghetoul evreiesc din Frankfurt.

Masacrelor Moartea Neagră.

Din orașul Halberstadt evreii au fost dați afară în anul 1493, au revenit în secolul următor și au fost expulzați din nou în 1594. Activitatea principală a evreilor din Leipzig a fost cămătăria. Aceștia au fost anihilați în timpul Masacrelor Moartea Neagră din 1349, însă alții s-au reîntors. Evreii din Mainz au fost expulzați încă din 1012, însă au revenit la scurtă vreme după aceea. Sute au fost uciși în Cruciadele din 1069, în ciuda protecției oferite de episcop; la puțin timp s-au aciuit alți evrei aici. O serie de masacre au avut loc în timpul Cimei Negre (1349), însă evreii au continuat să revină.

Edicte de expulzare au fost emise în 1438, 1462 și 1470-1471.

Masacrele Rindfleish.

În Nuernberg – oraș în care evreii s-au așezat în secolul al XII-lea – evreii se ocupau și aici cu cămăta. Comunitatea evreiască a fost distrusă în 1298 în cadrul masacrelor Rindfleish, când 728 de evrei au fost uciși. În masacrele Cimei Negre au fost uciși 562 de evrei, iar supraviețuitorii au fost izgoniți. Datorită uneltirilor lor în cămătărie, aceștia au fost expulzați din nou în 1499.

Evreii de la curtea regală au manipulat conducătorii. Evreii au fost prezenți în zonă înainte ca Statul German Prusia să fie întemeiat. Când Frederick William a devenit Marele Elector, puterea evreiască s-a expandat în mod rapid. Aceștia au devenit "*evrei de curte regală*", cămătari, monetari, furnizori ai armatei și aristocrația comunității.

Aceștia au revenit în mod repetat.

În anticul și frumosul oraș Rothenburg, comunitățile de evrei au fost distruse în timpul masacrelor Rindfleish din 1298; orașul a fost reconstruit iar evreii au dat din nou buzna și au fost repugnat din nou în 1349. Evreii au revenit încă odată și a trebuit să fie dați afară în 1397, în urma unor masacre. S-au întors în 1402 și au fost expulzați în 1520.

Au fost găsiți vinovați de otrăvirea fântânilor.

În 1348, evreii din Stuttgart au fost arși după ce au fost găsiți vinovați de otrăvirea fântânilor și prin asta răspândind ciurma. În secolele care au urmat au avut lor o serie de expulzări. Povestea orașului Trier a fost una similară. Comunitatea evreiască a fost distrusă în 1349, s-a infiltrat din nou în câteva decade, a fost alungată încă odată în 1418, numai ca să revină înapoi în anul 1500.

Au revenit mereu.

Tiparul de mai sus poate fi repetat în mai toate orașele și statele germane. Ori de câte ori evreul se instala într-un ținut, aceștia deveneau niște paraziti insuportabili și la scurtă vreme erau izgoniți din nou și din nou de populația înfuriată. Însă aceștia se întorceau mereu pentru a-și afunda și mai adânc tentaculele. Au învățat din greșelile lor și au devenit din ce în ce mai vicleni în neutralizarea comunității în care s-au aciuat, pentru a exploata și sugruma.

Războiul de Treizeci de Ani orchestrat de evrei.

Spre sfârșitul Evului Mediu, cele mai multe orașe germane i-au izgonit deja pe evrei în repetate rânduri. Însă aceștia s-au revenit mereu în număr și mai mare. Războiul fratricid de treizeci de ani (1618-1648) din cauza creștinismului, i-a asmuțat pe catolici împotriva protestanților. A fost provocat și instigat de evrei, distrugând 65% din populația germană și 80% din clădiri și proprietăți. Națiunea germană a fost lăsată în țândări, mai fragmentată ca niciodată în state mici și geloase unul față de celălalt. Asta a dat

națiunea germană înapoi cu probabil 300 de ani, însă, ca de obicei, poziția evreiască a avut de câștigat nespun de mult de pe urma acestui lucru. Statele germane acum fragmentate și împovărate au apelat la cămătarii evrei. Multe dintre pozițiile cheie au fost saturate de așa-zisii "evrei de curte regală", furnizori militari, consilieri financiari, bancheri și multe alte domenii virale. Puterea și infestarea evreiască a crescut până în timpul lui Hitler.

POLONIA

Infestarea evreiască a început în secolul al IX-lea. În ciuda pogromurilor, masacrelor și expulzărilor, infestarea evreiască a crescut până în secolul al XIX-lea, iar în prima parte a secolului XX-lea, Polonia a avut cea mare populație evreiască (procentual vorbind) din lume.

Răscoalele Chmielnicki.

Crimele ritualice comise de evrei au stârnit represalii în Posen (1399) și în Cracovia (1407). Studenții din Cracovia au început răscoale antievreiești în 1401, răscoalele s-au extins și au sfârșit în atacuri în Cracovia, Lvov, Posen și alte orașe. Evreii au fost alungați din Varșovia în 1483, din Cracovia în 1491. Răscoalele Chmielnicki împotriva evreilor (1648-1649) au distrus sute de comunități evreiești. Restricțiile economice împotriva evreilor, pogromurile și acuzațiile de crime ritualice au fost răspândite pe suprafața Poloniei. Mii au fost uciși de revoltele Haidmak din Ucraina, în 1768.

Evreii au constituit 50% din populația urbană. După 1815, cea mai mare parte a Poloniei s-a aflat sub conducere rusească și istoria ei cu evreii a continuat sub autoritatea Rusiei. În 1828, evreii constituiau 50% din populația urbană din Polonia, făcând din aceasta una dintre cele mai infestate țări cu evrei, de pe fața pământului. Aruncându-ne privirea la reacțiile din câteva orașe, găsim pogromuri în Bialystok până târziu în 1906.

În orașul Kalisch au existat o multitudine de persecuții începând din secolul al XIV-lea. În 1656 comunitatea evreiască din Kalisch a fost distrusă de generalul polonez Czarniecki. În 1399, ca urmare a crimelor ritualice în Posen, au fost omorâți un rabin și alți 13 bătrâni; alte izbucniri antievreiești în acest oraș au avut loc în 1468, 1577 și 1687.

Evreii din Varșovia au fost persecutați în 1454 și dați afară din oraș în 1483.

Evreii au monopolizat comerțul cu grâne.

Evreii s-au instalat din Pinsk în secolul al XVI-lea și la scurtă vreme a monopolizat întreg comerțul cu grâne. Aici evreii au fost masacrați de Chmielnicki în 1648-1649 și în timpul războaielor suedeze din 1700. Cu toate acestea, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, populația din Pinsk era formată din 70% evrei. În 1939, în Varșovia trăiau 360.000 de evrei, orașul cu una dintre cele mai mari concentrații de evrei din Europa din acea vreme.

ROMÂNIA

În 1579, domnitorul Moldovei Petru Șchiopul a ordonat expulzarea evreilor datorită activităților lor frauduloase din comerț. În porturile de pe Dunăre, evreii au devenit de nesuferit pentru negustorii români, greci și bulgari din motive similare, motiv pentru care aceștia s-au răsculat împotriva lor. Tot aici au avut loc atacuri repetate împotriva comunităților de evrei în special în perioada Paștelui Evreiesc (cel mai probabil datorită crimelor ritualice comise de aceștia).

În anii 1652-1653 evreii au devenit pe atât de insuportabili încât populația înfuriată a masacrat un mare număr dintre aceștia la Iași.

Atacuri și expulzări. Evreii revin mereu.

După abdicarea la tron a lui Alexandru Ioan Cuza din 1866 și după adoptarea noii constituții, Templul Coral din București (sinagogă) a fost dărâmat iar cartierul evreiesc a fost jefuit. Aceiași sinagogă a mai fost atacată odată de Legionari, în anul 1941.

În primăvara anului 1867, Ion Brătianu a început să expulzeze evreii mai întâi din sate și apoi din întreaga țară. Ca ministrul de interne acesta a luat măsuri de a împiedica stabilirea afluxului de *"vagabonzi evrei"* din Austria și Rusia de a se stabili în România. Numai în Moldova, orașele și târgurile erau deja copleșite de asemenea paraziți; datorită unor precedente imigrări masive, aici se adunase o populație de până la 300.000 evrei. Doar la Iași, din totalul de 50.000 locuitori, 30.000 erau evrei. La foarte scurtă vreme după expulzare evreii au revenit și s-au reinstalat pe teritoriul României, motiv pentru care în 1882, țarul Alexandru al III-a e nevoi să decreteze legi prin care îi scoate pe evrei din satele românești și le interzice să locuiască în zonele rurale.

Răscoala Țăranilor.

Începând cu mijlocul secolului al XIX-lea, evreimea din Moldova devenea stăpână pe averea imobiliară prin intermediul instrumentelor de credit și reușea chiar să torpileze întemeierea Băncii Naționale Române care – spre paguba cămătarilor și bancherilor evrei – ar fi reglat și ordonat circulația financiară și ar fi pus bazele unei instituții naționale de credit. Prin instrumente de credit și ipoteci, evreii au reușit să-și subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească, devenind astfel proprietarii de fapt ai acesteia.

După Revoluția de la 1848, cei mai mulți arendași de moșii erau evrei, iar la sfârșitul secolului XIX se organizaseră deja în mari trusturi arendășești, punând mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor și a comerțului de bancă, își întăriseră hegemonia în comerțul cu amănuntul și debutaseră în comerțul mare și în industrie – activitate de pionierat. Petrolul și aurul verde, pădurile, cu industriile aferente, devin cu timpul obiectivele principale ale războiului economic dus de evrei și va avea efecte devastatoare pentru țară. Nu le scapă din mâini nici prostituția sau comerțul cu carne vie.

Iată numai un exemplu al înlăturării românilor din activitățile rentabile: la Iași, în 1839, existau 627 breslași români, pentru ca în 1909 să mai fie doar 71, în schimb existau acum 556 de breslași evrei. În 1903, în Tara de Sus, 399 de evrei țineau în arendă 45,57% din proprietățile (moșiile) de peste 50 de

hectare, în timp ce altă pondere, de 48% din proprietatea funciară (cu o suprafață de 497.979 hectare), erau exploatate de evrei în asociere cu arendași de altă etnie, chiar și cu ciocoi români.

Așa cum am arătat, spre sfârșitul secolului XIX și în primul deceniu al secolului XX, evreimea care se ocupa cu exploatarea proprietății funciare era organizată în trusturi arendășești, unul dintre cele mai mari trusturi arendășești evreiești fiind cel al fraților Fischer: Marcu zis Mochi, Kalman, Froim, Schoel și Avram. În 1904 acest trust stăpânea și exploata la sânge 237.863 ha pământ arabil, iazuri, pășuni, alcătuind o feudă cu 79 de comune rurale, botezată "Fischerland", pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor, și nu moneda națională. Până și pentru a-și adapă vitele la iaz, ca și pentru lut, țărani plăteau taxă evreilor Fischer.

La începutul anului 1907, în România Mică arendașii evrei atingeau cifra de 915, având o suprafață arendată de 1.113.147 ha, în afara pădurilor.

Metodele de exploatare ale arendașilor evrei, fie individuali, fie organizați în trusturi, erau în general asemănătoare. O parte din moșii le subarendau țăranilor cu prețuri de patru ori mai mari decât prețul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca țăranilor nevoiași înrobiți prin Legea tocmelilor agricole, polițe cu clauză penală și dobânzi la dobânzi. Când țăranii moldoveni de pe moșiile trustului Fischer nu acceptau condițiile, Mochi Fischer aducea muncitori agricoli ruteni din Bucovina. Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că țăranul era obligat să-și cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendașului sau ale trustului, unde prețurile erau zdrobitoare.

Răscoala a izbucnit în Moldova, pe moșia Flămânzi, tocmai aici, și a avut de la început un caracter puternic antievreiesc din pricina nemulțumirilor acumulate vreme de decenii de către masele țăărănești exploatate de cârciumarii, cămătarii și arendașii evrei. Țărănimea răsculată a năvălit în târgurile create și locuite de evreime, precum Hârlău, Târgul Frumos, Podul Iloaiei, unde au devastat prăvăliile și cârciumile evreiești, după care s-au revărsat asupra conacelor moșierilor și sediilor arendașilor

În aceeași zi, în ședința Consiliului de Miniștri din 9 martie 1907, regele Carol I a cerut guvernului să vină negreșit cu o lege împotriva trusturilor arendășești. Țărănimea română se văzuse nevoită să pună mâna pe bâte, furci și coase, și să își revendice dreptul la viață. Din acest motiv, peste 11.000 de țărani au fost uciși de forțele de ordine, care astfel apărau interesele exploataților străini, dar au reușit să oprească, pentru moment, înstrăinarea pământului țării, scos la mezat evreilor.

RUSIA

Ură intensă.

Populație evreiască uriașă.

Ura dintre poporul rus și evrei este una dintre cele mai intense din istoria evreului universal detestat. Înaintea Primului Război Mondial, pe teritoriul Rusiei trăiau 5.600.000 evrei – cea mai mare concentrație *totală* de evrei din întreaga lume până la acea dată; recent, numai în America această concentrație a fost depășită.

În 1563, 300 de evrei au fost înecați în Polotsk și Vitelisk. În 1648 Bogdan Chmielnicki s-a aflat în fruntea unei rebeliuni a maselor cazace și ucrainene împotriva evreilor. Acest lucru a rezultat în anihilarea a sute de comunități evreiești. O sursă evreiască susține că cu această ocazie au fost eradicate 744 de comunități evreiești și sute de mii de evrei uciși. Evreii au numit aceste masacre "Chmielnicki".

Evreii expulzați din Ucraina.

Când Ucraina a fost anexată Rusiei în 1667, evreii au fost expulzați de pe teritoriul Ucrainei. În 1550 și 1678 Rusia a semnat clauze cu forțele străine prin care li se interzicea evreilor să intre pe teritoriul rus. Ordine de expulzare au fost emise în 1727, 1738 și 1742. În 1753 un număr total de 35.000 de evrei au fost scoși afară din Rusia. În 1762 Ecaterina cea Mare le-a permis străinilor să locuiască în Rusia, cu excepția evreilor.

Evreul nu este asimilabil.

Țarul Alexandru I, a expulzat 20.000 de evrei din provincia Vitebsk și Mohilev în 1824. Țarul Alexandru al II-lea a încercat să-i asimileze și să-i integreze pe evrei, însă fără succes. Ca și răzbunare, acesta a fost asasinat în 1881 de revoluționarii evrei. Rușii au răspuns cu noi pogromuri, privind evreii ca pe un element subversiv care trebuia ținut departe de populația rurală și au fost promulgate legi în privința asta. În 1891 evreii au fost expulzați din Moscova.

Evreii au instigat revoluția.

Ostilitatea și războiul dintre poporul rus și evrei s-a întetit, atingând climaxul cu cazul Beilis (1911-1913) – într-un proces în care erau acuzați de crime rituale în Kiev. Evreii au fost foarte bine organizați pentru revoluție. În 1905 au încercat să răstoarne guvernul rus, dar au eșuat.

Revoluția a fost plină de succes. Comunismul a fost implementat. În timpul implicării și înfrângerii Rusiei în Primul Război Mondial, revoluția evreo-comunistă a fost plină de succes. Evreii l-au împușcat pe țar, au aruncat Rusia în tulburări revoluționare în 1917 și au întemeiat un guvern comunisto-bolșevic aflat în totalitate sub controlul lor. În anii plini de tumult, revoluție și foamete care au urmat, evreii s-au răzbunat mult și îndesat, omorând peste 30 de milioane de ruși; în felul acesta au omorât cele mai bune elemente din populația rusă. Cu aceasta au distrus orice opoziție sau conducere rusească cu putință, la fel cum au făcut în Franța cu 125 de ani înainte.

Evreii în controlul ferm al celor mai mari lagăre din lume.

Astăzi, după mai bine de 90 de ani, evreii încă se mai află în control hotărât, înființând cele mai diabolice și brutale lagăre de sclavie din lume. Enciclopedia evreiască trece în revistă o listă lungă cu pogromuri, expulzări și masacre care au avut loc, însă aceasta este prea lungă pentru a o dezbate integral aici.

SPANIA

Evreul au trădat Spania invadatorilor arabi.

Evreii au intrat în Spania încă din secolul al VI-lea î.e.n., odată cu negustorii fenicieni. Din 612 e.n. a urmat o bătălie neîncetată între nativi și evrei, marcată de răbufniri și masacre sporadice. Evreii au ajutat arabii să invadeze Spania în anul 711, trădându-i din interior. Pentru câteva secole evreii au prosperat sub ocupația arabă, iar Spania a devenit cel mai remarcabil centru evreiesc din acel timp. În partea creștină a Spaniei, evreii au devenit colectori de taxe și evrei de curte regală și în curând au controlat atât guvernul cât și economia. Infestarea a fost atât de flagrantă (20-25% din populație erau evrei) și atât de opresivă, încât spaniolii au reacționat.

Arabii îi expulzează pe evrei.

În Granada anulului 1066, pe când încă se mai afla sub domnie arabă, evreii au fost atacați și expulzați. Comunitatea evreiască s-a restabilit în zonă, dar a fost stârpită din nou de invazia arabă din 1148 – cu această ocazie evreii au fost fie expulzați, fie convertiți la islam. Și în Cordova evreii au fost expulzați în 1147.

În partea creștină a Spaniei, o serie de masacre împotriva evreilor a măturat țara în 1391, în special în Cordova, Granada, Segovia și Seville; mulți dintre aceștia au fost botezați, însă au continuat să fie loiali religiei și rasei evreiești.

Spania îi expulzează pe mauri și pe evrei în 1492.

În final, după zece ani de război, în 1492, Ferdinand și Isabella au reușit să-i alunge pe mauri și să unească Spania. În același an, au dat poruncă ca până pe 1 august toți evreii să părăsească țara. Această poruncă a fost dusă la bun sfârșit cu hotărâre și determinare, culminând în cea mai mare expulzare în masă a evreilor până la acea vreme.

După ce s-a descotorosit de evrei, istoria Spaniei a înflorit în ceea ce este cunoscut drept Epoca de Aur (a Spaniei). Pentru următoarele 3 secole Spania a prosperat ... a fost lider în colonizare și expansiune la nivel global în Lumea Nouă, Filipine și alte locuri.

Înăbușirea Spaniei.

În fine, evreul perseverent a vizat Spania cu sugrumare și răzbunare economică. În 1930, aceștia au fost îndeajuns de puternici pentru a sfâșia încă odată Spania. Au ațâțat și instigat un război civil fratricid teribil de distructiv, care a lăsat țara schiloadă. Cu ajutorul lui Hitler și Mussolini acel război a fost rezolvat cu succes în defavoarea comunităților evreiești, iar Franco a preluat conducerea noului guvern.